

Δέηση για τον Νικηταρά τέλεσε ο Μητροπολίτης Προικοννήσου

/ [Ενορίες](#)

Δέηση για τα 172 χρόνια από τον θάνατο του ήρωα του 1821, Στρατηγού Νικηταρά, τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, μετά το πέρας της 1ης Θείας Λειτουργίας, την Κυριακή 10 Οκτωβρίου. Στην ακολουθία του Όρθρου και τη Θεία Λειτουργία, που προηγήθηκε της επιμνημόσυνης δέησης, ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ.

Η δέηση πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, της Αδελφότητας Τουρκολεκαίων ο «Νικηταράς» και τη συμμετοχή του Πολιτιστικού Συλλόγου η «Ενότητα».

Μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας εψάλη από τον Σεβασμιώτατο, η επιμνημόσυνη δέηση στην προτομή του ήρωα, στον περίβολο του Γηροκομείου Πειραιώς.

Κατάθεση στεφάνων πραγματοποιήσαν, εκ μέρους του Δημάρχου Πειραιά κ. Γιάννη Μώραλη, η Αντιδήμαρχος Οικονομικών Υπηρεσιών κα Αθηνά Γλύκα - Χαρβαλάκου, ο Δήμαρχος Μεγαλόπολης κ. Αθανάσιος Χριστογιαννόπουλος και εκ μέρους του Πολιτιστικού Συλλόγου η «Ενότητα» και της Αδελφότητας Τουρκολεκαίων ο

«Νικηταράς» ο κ. Δημήτριος Γιαννακόπουλος.

Ποίημα αφιερωμένο στον ήρωα, απήγγειλε η ποιήτρια κα Αναστασία Μπελεγρή, ενώ η Φιλαρμονική του Δήμου Πειραιά απέδωσε τιμές καθώς και τον Εθνικό Ύμνο.

Ο Σεβασμιώτατος, στην ομιλία του αναφέρθηκε στον μεγάλο εθνικό ήρωα, που δόξασε όσο λίγοι, το γένος. “Υπήρξε ένα από τα λαμπρότερα, τα τιμιώτερα, τα καθαρότερα, τα ηρωικότερα, τα αγιότερα ονόματα των ηρώων της επαναστάσεως”, είπε χαρακτηριστικά.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ συνέχισε:

«Τον τιμούμε εδώ στην Ευαγγελίστρια, και οι λόγοι είναι γνωστοί. Μία αιτία μεγάλης ντροπής για το επίσημο ελληνικό κράτος. Το οποίο τον εγκατέλειψε στα δυσμάς του βίου του, αβοήθητο.»

Ο Νικηταράς, δεν είχε μόνο την πολεμική αρετή του αρχαίου ήρωα, του Αχιλλέα, αλλά είχε και το χάρισμα να τρέχει. Και γι’ αυτό τον έτρεμαν οι εχθροί, γιατί έτρεχε σαν άγγελος.

Πρωτίστως, προέρχεται από μία ευσεβέστατη οικογένεια, η οποία γνώρισε και την πίστη της να αγαπά και να σέβεται και την πατρίδα της να αγαπά και να αγωνίζεται και να μάχεται γι’ αυτήν.

Χαρακτηρίστηκε και ως ο «Αριστείδης» του αγώνα, γιατί όπως και ο αρχαίος εκείνος Αθηναίος, ήταν δίκαιος. Διότι ο Νικηταράς, ήταν η προσωποποίηση της δικαιοσύνης.

Είχε και άλλες μεγάλες αρετές, τόνισε, όπως την πλήρη ανιδιοτέλεια και αφιλοχρηματία. Ουδέποτε καταδέχτηκε να πάρει ένα μέρος από τα λάφυρα, κάτι που ήταν νόμιμο, αλλά τα μοίραζε όλα στους στρατιώτες και ο ίδιος έμεινε πάμπτωχος.

Τιμήθηκε και έγινε μέλος των Εθνοσυνελεύσεων και της πρώτης Βουλής. Σεβόταν τον θείο του, τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, σαν πατέρα του και ήταν ο υπάκουος

υποτακτικός του.

Διακρίθηκε σε μια μεγάλη σειρά από μάχες. Και στους εμφύλιους σπαραγμούς, ήταν ο άνθρωπος του Θεού, ο ειρηνικός, που ήθελε να τους συμβιβάσει και να μην σκοτώνει ελληνικό χέρι, Έλληνα.

Υπήρξε χωρίς καμία αμφιβολία, το διαμάντι του 1821. Ίσως τον συνόδευαν και οι ευχές του μικρού αδερφού του, του 11χρονου μάρτυρα αγίου Ιωάννη.

Υπήρξε μέλος της Φιλικής Εταιρείας και της Φιλορθόδοξου Εταιρείας, που αγωνιζόταν να μείνει η Ελλάδα Ορθόδοξη, πιστή στις παραδόσεις της, ελληνική.

Εκείνοι οι οποίοι ήθελαν τον βίαιο εκφραγισμό της Ελλάδας, την κυνήγησαν την Φιλορθόδοξο Εταιρεία και βρέθηκε ο Νικηταράς φυλακισμένος επί δύο χρόνια, στα οποία υπέστη αρκετά μαρτύρια.

Το κράτος, του στέρησε ακόμα και την σύνταξη, και γι' αυτό αναγκάστηκε να επαιτεί, εκεί που βρίσκεται σήμερα ο Ναός της Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Όμως, το έθνος δεν λησμόνησε τον μεγάλο ήρωα, το διαμάντι του 1821. Ήταν η ζωντανή σημαία των αγώνων, ο φόβος και ο τρόμος των Τούρκων και όλων των εχθρών της Ελλάδος».

